

nomen door de reeds genoemde vice-president mr. H. de Bie, die door de bezetter als 65-jarige was ontslagen maar meteen na de bevrijding weer in functie trad. Na het ontslag van Zwaardemaker in 1946 werd De Bie president. Hij had door zijn talrijke bestuursfuncties laten zien niet alleen een goed rechter, maar ook een goed bestuurder te zijn, zodat de rechtbank onder zijn leiding alle oorlogsleed snel te boven kwam. Rotterdam had onder De Bie's presidentschap ook een primeur: de benoeming in 1947 van de eerste vrouwelijke rechter van het land in de persoon van mevrouw mr. J.C. Hudig (1907-1996). Daarvoor was een hele strijd nodig geweest, tegenwoordig onvoorstelbaar nu de meerderheid van de rechters uit vrouwen bestaat. Hudig was jarenlang kinderrechter in Rotterdam en werd vanwege haar wetenschappelijke publicaties uitgenodigd het eerste buitengewone hoogleraarschap in ons land voor kinderrecht en kindbescherming te vervullen.¹⁷

De Bie werd bij zijn aftreden eind 1949 opgevolgd door de toen oudste vice-president mr. dr. G. van Oosten Slingeland (1880-1964), een kundig rechter, die echter alweer zes maanden later moest aftreden omdat hij zeventig werd. Hij werd daarom wel lachend 'het winterkoninkje' genoemd. Zijn opvolger was mr. J. van Vollenhoven (1889-1967), een verre verwant van president Van Vollenhoven in de eeuw daarvoor. Naast een lange rechtbankervaring had hij ook zijn sporen verdiend als voorzitter van de Rotterdamse kamer van het Bijzonder Gerechtshof te 's-Gravenhage voor de berechting van oorlogsmisdadigers.¹⁸ Bij zijn aftreden in 1957

volgde de oud-kinderrechter mr. J. Overwater (1892-1958) hem op, die echter al een jaar later overleed.

De rechtbank had zo in een periode van nog geen twintig jaar niet minder dan zes presidenten gehad. Dit was een gevolg van het systeem om steeds de oudste vice-president tot president te benoemen. Minister Samkalden was van oordeel dat de rechtbank nu een president met een langere zittingsduur verdiende. Daarom werden enkele oudere vice-presidenten gepasseerd om de nog betrekkelijk jonge vice-president mr. J.G.L. Reuder (1909-1999) te benoemen.¹⁹

Ruim twintig jaar heeft hij het presidentschap vervuld! Naast zijn lange zittingsduur, waardoor er meer continuïteit kwam, heeft Reuder twee bijzondere verdiensten gehad. Allereerst had hij een grote vaardigheid in de behandeling van kort gedingen, een in Rotterdam als scheepvaartstad al geruime tijd veel gebruikt middel om een snelle rechterlijke beslissing te verkrijgen, en onder Reuder nam het aantal zaken zeer toe. Als geboren Rotterdammer, afkomstig uit een zakenfamilie, had hij altijd snel door waar de pijn zat en in veel gevallen wist hij een schikking te bereiken. Met name door zijn behandeling van stakingszaken verwierf hij landelijke bekendheid. Hij voer hierin, anders dan diverse collega's, een milde koers ten aanzien van de vakbonden met de gedachte dat de Rotterdamse haven meer gebaat was met een snelle werkhervatting van de stakers dan met een langdurige rechtsstrijd. De stakende arbeiders zongen –naar verluidt– een keer op de Noordsingel na een voor hen gunstige uitspraak 'rood, roder, Reuder'. Een andere ver-